

2020. április 29.

Kedves Tanáraink, kedves diáktársaink, kedves szüleink.

Amikor az általános iskolás éveink után beléptem a Vay kapuján a búcsú napját úgy képzeltem el, hogy most a családunk, barátaink, diáktársaink és tanáraink körében a sorfal között végig ballagva megállunk osztályfőnökeink mögött az iskola udvarán és mosollyal az arcunkon, vagy éppen az öröm könnyeivel szemünkben hallgatjuk meg Igazgató Úr felénk intézett szavait, jókívánságait. Búcsúzunk az iskolától, most kicsit másként, mint szokásos.

Kedves diáktársaim!

Az elköszönés ideje még járványhelyzet ellenére is elérkezett. És megy tovább az életünk. Az elmúlt hetek otthonainkban zajló felkészülése után most „papírra vetem” gondolataim. Nem nézhetek most a szemeitekbe, de szeretném nektek elmondani:

Jó volt veletek az együtt töltött idő. Nem felejtjük el, hogy barátaink lettetek. Emlékek felejthetetlen sora köt össze minket veletek. S annyi minden mást is jó lenne mondani, de mit is emeljek ki?

Talán azt, hogy hosszú volt ez a négy év, de most visszagondolva mégis oly rövid... Jó lenne még egy kis idő együtt. Voltak rosszabb időszakok és aztán követték őket jobbak, s ti mindig velünk voltatok: voltak közös nevetések, viccek, tréfák...És most, mikor búcsúzni kell, nincsenek szavak. Mi mos itt hagyjuk ezt az iskolát, és tiétek a feladat, tizenegyedikes társaink, hogy átvegyétek a „nagyok” helyét. Kívánjuk, hogy a ti utolsó évetek is élményekkel legyen teli, s tiszta szívből kívánjuk, hogy nektek legyen ballagásotok. Legyetek eredményesek, tanuljatok, tervezzétek el a jövőtöket, és törekedjete a céljaitokat megvalósítani.

Kedves tanáraink. Önöktől is elköszönünk. Sajnáljuk, hogy elmaradt az ilyenkor szokásos szerená, mert olyankor mindegyikük visszaemlékszik az elmúlt évekre. Tudjuk, hogy tökéletesen tökéletlenek vagyunk. Voltak és vannak hibáink. Tudjuk, hogy mindig lehetett volna még jobban felkészülni az órákra- sőt, jó lett volna egyáltalán készülni az órákra. Visszacsend a fülemben intő szavuk: Nem lesz belőletek semmi! Sosem tanultok, hogy lesz ebből érettségi?”

Azt mondom, bárhog is, de hétfőn mindannyian megkezdjük a vizsgáinkat, és ígérem, igyekszünk mindent beleadni, hogy sikerüljön. Köszönjük, hogy mindig kaptunk utolsó és még utolsó utáni esélyeket is. Köszönjük, hogy fáradhatatlanul kiálltak mellettünk, értünk. Köszönjük, hogy nem engedték, hogy feladjuk, hanem bátorítottak minket és tudásukat minden lehetséges módon próbálták megosztani velünk. Köszönjük, hogy Önök sem adták fel, és bizalmuk a reménytelenség küszöbén is kitartott.

Szeretnénk mindent magunkkal vinni, hogy ami szépet itt kaptunk, az örökre velünk legyen. És el is viszünk magunkkal minden emléket. Őrizzük őket. S mégis. Itt hagyunk magunkból egy darabot. Mint zálogot... a szívünk egy darabját. A mi szívünk mindig Vay-s szív marad, s vissza szeretnénk jönni ide később, hogy láthassuk mások szíve is hozzá tesz valamit a mi Alma Materünkhöz.

Az érettségi zárultával el kell válnunk Vay-s gyökereinktől. Elindulunk életünk egy újabb szakaszának útján. Kinek a munka, kinek a továbbtanulás lesz ez az út, és lesz olyan is, akinek már a saját család. Bárhog alakuljon is az életünk, bízunk abban, hogy amikor visszatérünk ide, örömmel látnak majd minket és büszkék lesznek a most elköszönő maturandusokra.

Kedves szüleink!

Hálával tartozunk nektek azért, hogy megkaptuk tőletek a tanulás lehetőségét. Köszönjük, hogy otthon mindig jó szóval vártatok minket, bármilyen eredményt is mutatott a Kréta! Köszönjük, hogy szeretettel támogattatok minket és hittetek és most is hisztek abban, hogy meg tudjuk csinálni. A ti támogatásotok nélkül nehezebb lett volna az ide vezető út, és kérünk titeket, hogy továbbra is kapjuk meg ezt a támogatást. S amikor igazán felnőtté válunk, igyekszünk mindezt visszaadni nektek.

Nehéz az búcsú, az ember ilyenkor nem mindig találja a szavakat. Gondolataimat a Castle c. film néhány sorával zárom, ezzel köszönök most el mindenkitől. Viszont látásra Tanáraink, viszlát kedves diáktársak!

„Van egy általános igazság, amivel mindannyiunknak szembe kell néznie, akár akarjuk, akár nem. Egyszer minden véget ér. Akármennyire is vártam ezt a napot, sosem kedveltem, ha valami véget ért. A nyár utolsó napja, egy nagyszerű könyv utolsó fejezete, a búcsú egy közeli baráttól. De a befejezés elkerülhetetlen. A levelek lehullanak, becsukod a könyvet, elbúcsúzol. Számunkra ez is egy ilyen nap. Ma búcsút intünk mindennek, ami ismerős volt, mindennek, ami kényelmes volt. Tovább lépünk. De attól, hogy elmegyünk - és ez fáj - lesznek emberek, akik részesei maradnak az életünknek, akármilyen történet. Ők a mi biztos talajunk, a sarkcsillagaink, és az apró tiszta hangok a szívünkben, amelyek velünk lesznek, örökre.”

Bihari Dorina 12. A osztályos tanuló